

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 16, Nummer 2
April-Mei-Juni 2010
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Uit de Brieven Van Inge: Wel en Wee	2
't i s niet allemaal kommer en kwel	8
Praktische informatie	12

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (I)

Zaterdag 20 maart

Het tij is precies aan het keren. Na enkele lastige, moeilijke, ambetante, bezorgde,... weken is sinds gisteren precies alles in zijne plooi aan het vallen. 't Zal voorzeker de lente zijn, morgen 21 maart: lente bij jullie en bij ons een dag zonder schaduw.

Het zat het de laatste tijd niet mee: de gastjes vroegen heel veel aandacht en energie, vooral ivm huiswerk waarbij wiskunde nog maar eens de kop op stak. Deze week heb ik Lien vanalles doen wegen en meten zodat ze nu eindelijk speelt met de liters en kilometers en ponden en tonnen. Ik denk dat ik ze op school als cadeau eens over die maten en gewichten de "rekenoefeningen Van In" zal geven. Niet te doen hoe ze alles heel theoretisch en met puur vanbuiten leren erin willen pompen terwijl Lien, en blijkbaar niet zij alleen, er geen flauwe notie van heeft hoeveel liter water er in een emmer kunnen en hoeveel meter er is tussen de keuken en haar slaapkamer (15 kilometer was het antwoord!). 'k Heb haar dus nogal wat afstanden en afstandjes doen afleggen en ik denk dat ze het nu nooit meer vergeet.

In Tapani gaat het op zich goed. Er zijn nu en dan enkele haperingen bij het personeel, maar met een goede babbel kan veel opgelost en bijgelegd worden, dus eigenlijk niets om over naar huis te schrijven. Wat wel in de kleren blijft hangen, zijn die moeilijke medische zaken waar maar weinig of geen vooruitgang geboekt wordt. Maar ook gisteren keerde wind voor een kind over wie ik waarschijnlijk nog niet schreef. Een goed jaar geleden leerde ik een jongentje van toen 5 jaar kennen. Trekkend en piepend, erger dan een harde blaasbalg, om aan zijn adem te komen. Ik schrok me een ongeluk, maar bleek dat dit zo

al een jaar duurde. Hij was geopereerd voor een verstopt traankanaal en er is een fout gebeurd bij de anesthesie waarbij hij in coma ging. De anesthesist stopte hem zondermeer in zijn auto, reed ermee naar het zuiden van Quito (een rit van minstens een uur) en zette hen onder bedreiging af aan een staatsziekenhuis. Daar hebben ze Erick opgenomen en is hij gedurende drie weken geïntubeerd en beademd. Hij recupereerde, maar door de langdurige intubatie was er schade aan het strottenhoofd (een volledige verlamming van één van beide stembanden en een vernauwing van de achterkant van het strottenhoofd). Daardoor kan de lucht maar met moeite passeren, en zweet Erick alleen al van de inspanning om te ademen. Nu zijn we twee jaar verder en is de situatie almaar aan het verergeren. Hij had ondertussen al enkele longontstekingen door de slechte ventilatie, hij slaapt met zuurstof, hij groeit helemaal niet, zijn hart is vergroot en hij gaat niet naar school, want dat vraagt teveel fysieke inspanning. En ondertussen gaat het getouwtrek over "wiens schuld het nu eigenlijk is en wie dus voor de onkosten moet opdraaien" nog altijd verder, dat terwijl de familie op geen enkele wijze geholpen wordt. Maar vorige week kreeg ik een mail van de ORL-arts die de jongen veel gezien heeft in het staatsziekenhuis, maar er nu weg is. Hij kon niet meer overweg met alle corrupte affaires die hij op die afdeling onder ogen moest zien, dikwijls ten koste van de geldbeugel en zelfs van de gezondheid van vele kinderen... o.a. van Erick. Die mail vertelde dat de week voor Pasen enkele artsen, ORL en chirurgen van het ademhalingsstelsel, naar Quito komen en dat hij graag zou

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (2)

hebben dat die dokters Erick kunnen zien. Om een lang verhaal kort te maken: Erick wordt volgende week geopereerd, eerst een tracheotomie en daarna een reconstructie, een ingreep die echt zijn leven zal redden.... Steek dus maar mee een kaarske aan..

Zondag 28 maart

Vorige week kwam een Colombiaanse vrouw naar de consultatie, met vijf kinderen tussen tien jaar en zeven maanden, de één al magerder en bleker dan de andere. Ze zijn gevlucht voor het geweld, de guerrilla, de paramilitairen, de dood, waarover weinig of niets verteld werd, maar waarvan de sporen op hun gezicht geschreven staan. Een zoontje van acht speelt gans de tijd oorlog, probeert alle dieren die hij ziet te pakken en dood te doen, liefst langzaam doodgefolterd. Hij zei dat hij niet bang is om dood te gaan.

Vechten, dat is het enige wat telt. Over de papa werd helemaal niets gezegd, misschien "doodgezwegen". We zijn begonnen met de medische controles en Ximena werd ingeschakeld om het emotioneel proces wat te doen keren en er wordt gezocht naar werk voor die vrouw. Carmita hielp om de draad met school terug op te nemen. Er is nog serieus veel werk aan de winkel...

Woensdag 31 maart

De perikelen hier blijven maar aan... en ik verlang dus als geen één naar onze "driedaagse" vanaf morgen. Gisteren, na een kort euforisch gevoel ivm dat kindje met zware ademhalingsproblemen was er plots een erg spasme van de luchtwegen, bijna in coma en nu beademd met een hele-

boel machines rond hem en een heel onstabiele bloeddruk. 'k Heb maar weer een kaarske aangestoken.

Dan was er nog een meisje van 15, zwanger... een consultatie van zeker anderhalf uur met haar ouders. De vader viel helemaal in een strik, niet te doen. Daarna het overlijden van een vrouw van 54 met baarmoederhalskanker waar ik dit slechte nieuws moest gaan vertellen aan haar zus van 53, ook met niet te genezen baarmoederhalskanker en daarenboven zware nierinsufficiëntie met nierdialyse. Zo zie je maar dat in de consultatie leven en dood zo dicht bij elkaar staan. Niet te begrijpen, allemaal...

Ik verlang naar morgen... en 'k hoop veel nieuwe en frisse lucht op te snuiven. We gaan naar Salinas, waar de grondslag ligt van het Ecuadoraanse wereldwinkelproject waar ik veel van onze etenswaren en nu en dan ook wat artisanat koop. Je moet eens kijken op de webpagina www.salinerito.com. We zullen twee keer overnachten in het hotel "El refugio" dat ook op solidaire wijze gerund wordt. We kunnen er de verschillende lokale fabriekskes bezoeken, o.a. de kaasmakerij, de spinnerij, de chocolademakerij, artisanat, enz. Er kan ook veel gewandeld worden en mogelijks proberen we de Chimborazo, de hoogste vulkaan van Ecuador, op te geraken, te voet... of wellicht met de auto...

zondag 4 april

Zie afzonderlijk artikel "t Is niet allemaal kommer en kwel!"

woensdag 7 april

Nu druk bezig met een Franse jongen van tien met een "herpetische encefalitis" (een hersenontsteking door het virus van de koortsblaasjes) :

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (3)

hij ligt nu in coma. 't Zijn drukke en zware weken.

geen geld". Ik dacht dat ik hem "door het gotegat" zou trekken.

Zaterdag 10 april

De jongen met de tracheostomie (dat gatje in de keel waarlangs hij nu kan ademen) is thuis sinds gisteren. Hijzelf stelt het heel erg goed en ademt rustig, zalig om te zien. Maar iedereen die een steentje bijdroeg tot het welslagen van deze riskante onderneming en er zich echt bij betrokken was (de ORL-dokter, de Amerikaanse dokters, ikzelf en de mensen van de v.z.w.

die alles financierde) voelt zich erg ongemakkelijk met de houding en het gedrag van zijn vader en de grootmoeder. Tot het laatste toe waren ze erg veeleisend, zonder zelf ook maar "een poot uit te steken". Het zit mij heel hoog en gisteren hebben we op de personeelsvergadering er serieus over gepraat. We besloten om dinsdag een korte vergadering met de vader te organiseren waar ik de kans zal krijgen om mijn eigen irritatie en die van de andere dokters te verwoorden en waarbij Ximena een opening tot actie zal trachten te zoeken. Weet wat nog het meest erge was? Vorige week sliep ik een drietal dagen niet goed door de bezorgdheid dat alles toch niet goed zou aflopen. Zelfs op vakantie kreeg ik telefoons. Toen ik de vrijdagavond het nieuws kreeg dat alle gevaar geweken was, sprong ik een gat in de lucht en zaterdagmorgen ging ik met een doos kleurpotloden en een kleurboekje, ikzelf blij als een kind, naar het ziekenhuis. Toen ik de vader vroeg hoe hij zich nu voelde kreeg ik volgend antwoord: "Amai, neen, 'k ben niet zo content. Want nu moeten we nog veel meer voor hem zorgen dan vroeger... En we hebben

Donderdag 22 april

Hier alles ok. Deze morgen was het "rondcrossdag" in Quito: In totaal zeven posten, goed voor zes uur rondtoeren. Maar alles is gelukt. Ik ben o.a. naar het ziekenhuis waar die jongen met de hersenontsteking ligt gegaan. 't Was blijkbaar allemaal goed getimed en de neuroloog kwam net langs: technisch gezien zeker een heel capabele man... maar... de kraag van geen hemd zal groot genoeg geweest zijn... Amai, zo'n stoefer over zijn eigen, en de anderen maar afbreken. 'k Heb geprobeerd om enkele intelligente vragen te stellen en kreeg ook een intelligent antwoord terug en dat was meer dan genoeg. De jongen zelf stelt het beter, is wel enorm zwak... maar met tijd en boterham komt dat wel weer in orde. Het maakt me wel een beetje bezorgd dat men alleen aandacht heeft voor de puur fysische kant van de zaak. Alles wat met het cognitieve (leren, spreken, herinneren,...) te maken heeft, daar wordt weinig of niet over gesproken en ook niet aan gewerkt. Nochtans is het nu het moment om alle neuronen, dus ook de cognitieve, opnieuw te stimuleren. 'k Vertelde dit aan zijn moeder en we zullen van beider kanten toch proberen dat ook hier aandacht aan besteed wordt.

Woensdag 28 april

Hier is alles rustig: veel regen, druk verkeer dus, vanaf maandag het systeem "Pico y Placa" in Quito waardoor volgens een nummerplaatensysteem je je auto één dag per week tussen 7.00 en 9.30 en tussen 16.00 en 19.30 uur niet mag gebruiken in Quito. Voor ons is dat

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (4)

op maandag, net de dag waarop ik de auto het meest nodig heb. We zullen 's morgens dus nog maar een beetje vroeger opstaan om de kinderen voor 7.00 uur op school te krijgen en ervoor te zorgen dat ik voor dat uur op de buitenring van Quito ben om langs grote omwegen toch in Pomasqui te geraken. In de namiddag mogen we nog een extra vervoer regelen, en dus ook betalen, voor Amelie die naar de Nederlandse school gaat... Verre van iedereen is content met die nieuwe regeling die al bij al niet veel zal uithalen... Nu goed, nog maar eens aanpassen dus en zwijgen en voortdoen... want al bij al kunnen we er zelf niet veel aan veranderen.

Eergisterenmorgen kreeg ik telefoon van Margarita: haar derde kindje is geboren. "Alles goed met moeder en dochter"... en zo gaat het leven verder.

De Franse jongen met de hersenontsteking mag bijna naar huis maar er staat een reuzengroot revalidatiewerk te wachten, vooral op "denk"niveau. De jongen met de tracheotomie doet het verder heel goed en begint bij te komen in gewicht.

Dat is allemaal goed nieuws dus, maar waarmee ik nu weer in zit is dat ik deze week twee nieuwe families gezien heb waar de "ondervoeding" en "bloedarmoede" welig tiert... Hun verhaal was weer een aaneenschakeling van miserie en onrechtvaardigheid... Zal het ooit eens stoppen? Er is toch genoeg eten op de wereld!

Voilà, we zullen vertrekken naar de Nederlandse school. Ik zal, terwijl Amelie les heeft, verderwerken aan een soort handleiding voor de apotheek voor chronische patiënten (financiering Memisa). Dat projectje zou tegen juni ook helemaal uitgevoerd moeten zijn en er is nog veel

werk aan de winkel. De ateliers rond de reorganisatie van het revalidatieluis (financiering Wevelgem) lopen op hun einde. Tot nu toe hebben we al 24 "ateliers" gehad, telkens van ongeveer twee uur. De resultaten mogen er zijn en vanaf september zou alles in werking treden. Ikzelf moet nog een soort van systematisatie en samenvatting maken van alles, zodat iedereen goed weet waar we aan toe zijn... en zo mogelijk kan alles een voorbeeld zijn voor andere revalidatiecentra... Laat ons hopen.

Vrijdag 4 juni

't Was een drukke week, met veel vergaderingen, veel consultaties en als klap op de vuurpijl: een kanjer van een "afte" achteraan in mijn mond, die bijna ontaardde in een abces. Dat deed geen deugd en dat, samen met de extra koude - wij hebben in ons huis geen verwarming!-, zorgde ervoor dat mijn lichaam goed pijn deed en dat was lang geleden...

Maandag is Margarita terug "ten tonele verschenen": eerst op consultatie met Stalin en Anahi, haar derde kindje, een goed, mooi en gezond meisje. Daarna trokken we naar huis. Ik had hier nog wat babykleertjes liggen die Agnes meegegeven had en heb die zodoende kunnen geven. We hebben samen gegeten en 'k had precies het gevoel dat de familie compleet was. Iedereen was content en er werd gegeten dat het een lieve lust was: spaghetti, rijst met rode bonen, yoghurt: alles was goed om weer wat reserve op te doen.

Stalin ging weer "oogsten" in de fruitbomen en "met pak en zak" zijn ze weer vertrokken terug naar het zuiden

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (5)

van Quito. 't Was al laat. We hebben het nog even gehad over de papa van Anahi. Die heeft Anahi indertijd erkend als zijnde "zijn dochter". Maar verder niets, niets en nog eens niets. Als Margarita hem soms op het onverwachts via de telefoon begint te spreken over "kindergeld" of "alimentatiegeld", wordt het gesprek plots afgebroken en is hij nergens meer te vinden. Maar, nog maar eens dankzij Correa en zijn equipe, : de wetten zijn veranderd en als de vader "verdwenen" is dan worden nu zijn ouders of zijn broers en zussen gecontacteerd door de justitie en die moeten dan opdraaien voor de centen. Zo wordt nogal rap de "schuilplaats" van de vader bekend want niemand wil immers opdraaien voor andermans cadeautjes. Op die manier wordt het dus gemakkelijker en zal Margarita al is het maar 50 usd per maand krijgen voor Anahi. Hopelijk kunnen ze hiermee volgend schooljaar naar school. Ook dat werd nog eens extra benadrukt maandagavond. Laat ons hopen. En wat wel mooi was, is dat blijkt dat de man bij wie ze nu is, haar en ook de kinderen toch wel goed behandelt. Ze wordt in ieder geval niet geslagen. Maar hij werkt niet veel, is metserknecht. En om horen en zien (Anahi had een paar afgedragen goudkleurige sandaalkes aan die zeker vier maten te groot waren en Stalin droeg een T-shirtje waar je bijna door kon kijken) is er dikwijls veel te kort. Nu goed, al bij al ben ik blij dat ze telkens toch terug contact opneemt en dat het al bij al zeker niet slechter gaat dan tevoren.

Gisteren hadden we personeelsvergadering in Taporí en dat ging ook goed.

Alles draait naar behoren. De leesnacht werd al voor de vierde keer georganiseerd ! Soetkin en Heleen Vannieuwenhuyse hebben die geïntroduceerd en hij is opnieuw heel goed verlopen. Machteld, momenteel hier op stage als studente Arteveldehogeschool Gent zal erover wellicht in de volgende Vogel verslag uitbrengen. Er werd gewerkt rond een boekje waarbij twee kinderen met een klein rugzakske door hun grootouders op "schattenjacht" doorheen Ecuador gestuurd worden. Van overal moeten ze iets meebrengen of iets leren... Zo werd in één nacht door Ecuador gereisd. Machteld en Ivonne en Carmita hadden heel veel geknutseld om de ruimtes om te toveren tot "Galapagoseilanden" of "Andesbergen". Er kwamen veertig kinderen en iedereen heeft er om horen goed van genoten. Er werd niet veel geslapen. Tegen een uur of twee was blijkbaar alles stil en als speciale en onverwachte verrassing werd iedereen 's morgens om 5.00 uur gewekt door een grote fanfare die een processie ter ere van een of andere heilige begeleidde. Alle kinderen hingen met slaapoojjes en verwarde haren door de vensters. Al bij al: weer een mooie ervaring rijker ging iedereen tegen 10 uur 's morgens weer naar huis.

En over de "dag van de familie" heb ik voorzeker nog niet veel geschreven.

Die viereen we altijd op 15 mei, met wat spellekes en animatie. Deze keer wilden we iets anders en we kwamen op het idee om een ontbijt te organiseren: Buiten op het gras in Taporí, met een mooie lang gedekte tafel met wit tafelkleed, bloemkes, een volledig ontbijt met fruitsla, eitjes, fruitsap, brood, vlees, koffie of chocomelk. Ikzelf was

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (6)

verantwoordelijk voor de fruitsla en onze gastjes zijn die zaterdagmorgen meegegaan en hebben naarstig geholpen. We hadden families uitgenodigd die het niet breed hebben en die weinig of nooit eens in het zonnetje gezet worden, laat staan met een verrassingsontbijt. Je had hun gezichten moeten zien toen ze toekwamen: het grootmoederke, gans de familie Troya (van Martha en Raquel en Luis Enrique en Otilia... voor wie hen kent), mensen die al heel lang naar Taporí komen en nieuwe mensen. Iedereen werd gediend gelijk koningen (althans als die nu nog gediend worden gelijk vroeger). 't Was mooi om zien en ook hier heeft iedereen ervan genoten. Zeker te herdoen volgend jaar.

Verder hadden we dinsdag de laatste "officiële" vergadering ivm de cursus rond de reorganisatie van het revalidatieluwik. We hebben er zowaar 30 vergaderingen op zitten... telkens van anderhalf tot twee uur met daarenboven veel huiswerk. Niet te geloven! Nu is alles (bijna) klaar om in september met de nieuwe "formule" te starten: coördinatie, informatiesysteem, vergaderingen, leefgroepen en therapieën, theorie over het woord "handicap". We hebben dit woord uitgediept en het was voor velen werkelijk een openbaring. Mooi zo! En op het einde kreeg ik nog een pluim om mijnen hoed: "dat ik een goeie juf ben". 'k Heb er inderdaad nogal werk in gestoken om alles toch aangenaam, interessant, participatief en interactief te houden. Ik denk dat we hiervan een cursus kunnen maken voor andere organisaties die in de handicapsector werken. Zo kan Taporí misschien nog een andere autofinancieringsbron aanboren, door het

organiseren van die cursus. Ximena en Luz moesten gisteren in de school van Sarah, waar ook enkele jongeren met handicap "geïntegreerd" zijn, een atelier verzorgen rond "sexualiteit bij jongeren met een mentale handicap"... Zo zie je maar: van het één komt het ander en begint de stoomtrein op gang te komen. Daarnaast had ik deze week ook nog mooi en interessant medisch probleem. Er kwam een meisje van 18 bij wie de rechterborst niet ontwikkelde en waarbij ook een serieuze "deuk" in het borstbeen zit. Na een beetje opzoekingswerk kwamen we redelijk snel tot de diagnose: een zeldzaam syndroom waarbij ook de borstspier en eventueel het sleutelbeen afwezig of onderbouwd zijn. De behandeling kan chirurgisch gebeuren. Maar zoek hier eens een plastische chirurg die zoiets kan en wil opereren en dat liefst tegen een aanvaardbare prijs. De zoektocht kon dus weer beginnen en vandaag kreeg ik van het Hospital Metropolitano, het chiqueste en duurste ziekenhuis van Quito, toch wel een "geïnteresseerd" antwoord. We zullen zien. Hopelijk komen we tot een goed resultaat. Zo zie je maar... de consultatie blijft vol verrassingen en gelukkig ook eens met voldoeningen. En dat is maar best zo...

Voilà, 'k ga afsluiten. Straks moet ik nog op boodschap. Morgen komt gans de klas van Amelie, met ouders en enkele broertjes en zusjes, goed voor in totaal 65 man/vrouw, naar hier, voor de "dag van het kind" en als "afsluit van het schooljaar". We zullen een soort kwis houden en muzikale pak... en pizzaatjes maken... dit alles tussen 15.00 en 18.00 uur.. Daarna zal het wel goed opruimen en dweilen worden... en zo blijven we bezig.

't is niet allemaal Kommer en Kwel

Woensdag 31 maart - donderdag 1 april 2010 : even uitblazen en een mooie ervaring rijker.....

Woensdag en donderdag trokken we er op uit, de Andesbergen in. 't Was kort maar mooi, goed en interessant. Na een goed uurtje rijden namen we ontbijt in "El cafe de la vaca": alles met verse melk, zelfgemaakte kaas en yoghurt.

't Was dus een stevig ontbijt en dat was nodig... want mama vond weer dat ze best de moeilijkste weg nam... naar een dorpje, Simiatug genaamd, waarvan ze gelezen had dat er net die dag markt was en dat je er ook kon leren hoe van vezels manden gehaakt werden... We reden eerst over een mooi wegske, met veel fruitbomen en een mooi riviertje, altijd maar hoger en hoger... maar de weg werd smaller, er kwamen meer putten en ook veel wolken... Lientje "ving" zelfs wolken in een flesje vanuit het autoraampje... Om 13.00 uur kwamen we in dat dorpje aan. De markt was er nog... maar de organisatie die "het leven er wat aangenamer en beter trachtte te maken" was er niet meer... 't Was er triestig en koud en vuil...

Het enige vertier waren donkere en groezelige cafeetjes waar biljart gespeeld werd... en veel gedronken werd: een zelf gebrouwen drankje dat "pajaro azul" heet... "'k Zou hier niet graag wonen, mama", zegde Lientje. "En is het in Salinas ook zo?".

Salinas is het dorpje waar een dertig jaar geleden een Italiaanse priester toekwam. Het dorpje kreeg zijn naam door enkele natuurlijke zoutbronnen. Nu nog wordt er zout gewonnen, door het water altijd maar opnieuw hoger op te brengen en te laten verdampen in de natuurlijke vijvertjes... tot een ei of een aardappel erin drijft. Dan wordt het water naar stookovens gebracht waar het in kleien potten uitgekookt wordt tot er alleen nog zoutkristallen overblijven. Toen, dertig jaar geleden, zal Salinas net zo geweest zijn als Simiatug. Twee dorpjes op nog geen dertig kilometer, maar wel twee uur rijden met de auto, van elkaar. Iedereen had er wel een klein lapke grond en een koetje of een schaap... Iedereen trachtte zelf te overleven. Maar die priester zag de kracht van het organiseren en wist mensen uit Zwitserland en Italië naar dat godvergeten dorp te brengen om er verschillende artisanale technieken aan te leren: Vijf liter melk van de ene koe en nog vijf liter melk van de andere koe is immers niet gelijk aan tien liter melk... maar wel het begin van een kaasmakerij... En als iedereen nu eens de vier paddenstoelen die hij in het bos vindt, zou drogen en we leggen die allemaal samen en verpakken die hygiënisch, dan willen mensen in Quito die misschien wel kopen... En uit de cipressen en dennen kan

Simiatug, de markt, "triestig, koud en vuil"

Salinas bij zonsopgang

Het afleveren van de melk

De melk wordt gewogen

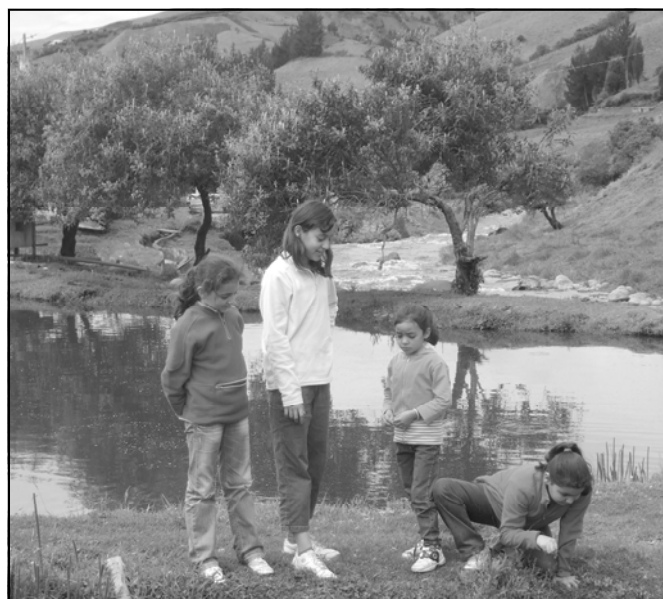
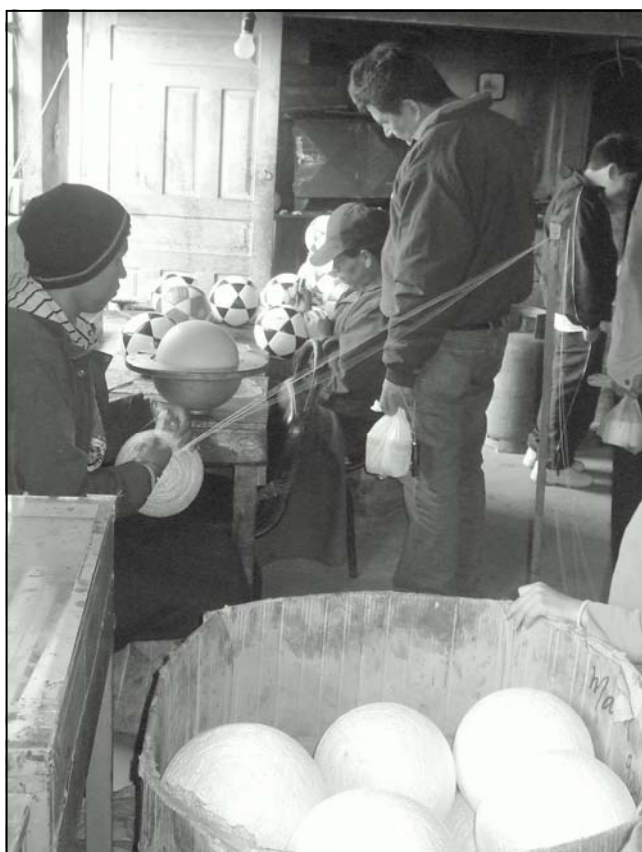

't is niet allemaal Kommer en Kwel

De melk wordt verdeeld

Voetballen maken

Vier prinsessen in de forrellenkwekerij

olie getrokken worden (net als de lavendel in de Provence).. Die olie is goed tegen verkoudheden en tegen gewrichtspijnen. En er is zoveel water: een forellenkwekerij zou hier goed staan en gerookte forellen zijn zo lekker. In de lager gelegen delen van de bergen kunnen varkens gekweekt worden waar lekkere hespen en gedroogde worstjes van kunnen gemaakt worden... En voor dessert zou een beetje chocolade en een pralientje niet misstaan. Daarna kan ook nog een partijtje voetbal gespeeld worden... dus waarom maken we zelf niet de voetballen...

En zo kan je nog een heel eind doorgaan. Ondertussen is Salinas helemaal niet meer gelijk aan Simiatug. De priester woont er nog altijd. Er is ondertussen een technisch en landbouwcollege, een hospitaaltje, een hotelletje en een gasfalteerde weg naar het eerste stadje op zo'n veertig kilometer. De jongeren trekken er niet meer weg en zijn trots op hun Salinas, waar hen een mooie toekomst is weggelegd.

"Hier zou ik misschien wel willen wonen", zei Lientje toen we er blij en peinzend wegreden.

Nog vele groeten

Saulo, Inge en het kwartet.

De paddestoelen worden gedroogd

Waar de kaas rijpt

✓ **vogel van papier**

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30 8560 Moorsele

Telefoon&fax: (056) 41 43 68
E-mail: edebrall@skynet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador

Tel en Fax 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com

De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze vogel op het net: <http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel.pdf>

TAPORI—ECUADORIAANSE VERSIE—VANDAAG

Inge startte haar **Tapori-project** in 1993 en het was aanvankelijk vergelijkbaar met een consultatiebureau van het Belgische Kind en Gezin, weliswaar op kleinere schaal. Binnen deze consultaties werden al vlug de andere noden van de mensen duidelijk en zo groeide het project stap voor stap uit tot een interdisciplinair gezondheidscentrum, een "**Centro de Salud Integral**", dat staat voor een lokale maar toch structurele aanpak van de totale armoede-problematiek.

Op dit ogenblik bestaat het project uit de volgende **vier onderdelen**:

- Een medisch-sociaal luik (consultatiebureau).
- Een revalidatiecentrum waar in vier luiken de zorg voor mensen met een handicap opgenomen wordt.
- Een educatief luik met bibliotheek voor kinderen en jongeren en een avondschool voor jongeren en volwassenen.
- Een socio-economisch luik met twee microbedrijfjes.

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 30,00 € verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

000-0718676-03

Kontinenten — Doorniksesteenweg 149
8500 Kortrijk

Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador (Kontinenten krijgt voor administratieve regeling 3% van het gestorte bedrag. De overige 97% van uw bijdrage gaat rechtstreeks naar Inge's werk.)

Zonder fiscaal attest :

083-2520839-06

Inge Debrouwere
Moorsele

Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terecht komen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@skynet.be of 056/41.43.68 (ouders